

— Може бы да са пролѣ много! отвърнахъ въ едно време и двамата момцы.

— Дѣ ще са срѣщнемъ? попыта донъ Хименесъ.

— Въ махалата на Триана, отговори Естеванъ, тамъ дѣто са събиратъ *Гардуницята*, въ една уветѣла къща на края на предградіето. Елате да ма намѣрите тамъ утрѣ предъ срѣднощъ, когато ставатъ нощнытъ засѣданія на Гардунята.

— Добрѣ, рече Валеро; до утрѣ.

— Имате ли поне довѣріе на тѣзи челоуѣцы?

— Както на мене си, отговори Естеванъ. Никога Гардунецъ не излава оногосъ който му дѣва пары. Сбогомъ; не забравяйте свиденіето на! приложи той и си замнахъ.

XXXVII.

Двама отшелници.

Въ едно растояніе отъ Севиля, къмъ жилището на апостола, виждаше са една пещера вжтрѣ въ урва у полытѣ на единъ хълмъ, на който лѣсистыйтъ върхъ бѣ навѣденъ къмъ рѣката. Около десетый часъ вечерята Манофина и *Серената* сѣдѣхъ въ единъ кѣтъ на тѣзи пещера умислены и не веселы. До входа распаленъ огънь освѣтяваше туй странно жилище. Манофина и другарката му бѣхъ станѣли почти пустинници слѣдъ каго са оттеглихъ отъ братството на Гардунята. Свирѣпыйтъ *Гуано* страдаеше тогасъ отъ противудѣйствието на съвършенното промѣняванье на живота си. Като глѣдаше Серена че Манофина отъ преди единъ часъ вече стоеше неподвиженъ облегнѣтъ на колѣнѣтъ ѣ безъ да продума дума, тя поглади съ нѣжната си рѣка неравнытъ му и черни космы. Тогасъ той са сепнахъ, и като издигна голѣмытъ си и меланхолическы очи:

— Що искашъ душице? попыта я.